

στιγμῇ ὑπερευαίσθησίας ἐξ ἠθικῆς τινός στενοχωρίας, ὁ Κουρασμένος τῆς Ζωῆς ἀποτελοῦν μίαν σειράν μελέτης τῶν ἀπογοητεύσεων καὶ ἐναντιοτήτων τοῦ βίου, ἐν τῷ ὁποίῳ παλαίουν αἱ σωματικαὶ δυνάμεις καὶ καταπονεῖται τὸ πνεῦμα. Ἐξ ἐτέρου ἡ Ἐλευθερία, ἄχειρο, οἰσνεὶ ἀναδυομένη ἀπὸ τῶν κόκκαλα τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερά», ὁ Δούλος Ἑλληὺν ἐξηντλημένος ὑπὸ τὸ βάρος τῆς κατακτῆσεως, ἀλλὰ κρατῶν ὄπισθεν τὴν βίβλον τῆς Ἱστορίας, εἶνε παραστατικαὶ τοῦ ἐθνισμοῦ ἐκδηλώσεις, αἱ ὁποῖαι ἤξιζον κάποιας στοργῆς ἐκ μέρους τῆς Πολιτείας, ἵνα κατορθωθῇ νὰ ἐκτελεσθῶν εἰς μέγα σχῆμα.

Ἡ «Σφίγξ», μίᾳ γυνῇ μὲ συμπεπλεγμένῃς

χειρας εἰς τὸ ὕψος τῶν Πυραμίδων, σύμβολον τοῦ νεωτέρου αἰνίγματος, ὁ «Ἐσπερινός»—ἕνας ἐργάτης ὅστις ἀφῆνων τὸ πτύον προσεύχεται—ἡ «Ἐρημιά», εἰκονιζομένη διὰ γυναικὸς ἡ ὁποία διὰ τῆς στάσεώς της δίδει ἀμέσως ἐν μελαγχολικὸν αἰσθημα—ἄλλη σειρά, φιλοσοφικῆς ἀναζητήσεως.

Ἐκ τῶν ζωγραφικῶν ἔργων, τὰ «Περασμένα μεγαλεῖα», πῖναξ ἐμπνευσθεὶς ἐκ τοῦ γνωστοῦ στίχου τοῦ Σολωμοῦ—ἕνας βωβὸς τῆς Ἑλλάδος θρήνος θρηνοῦσης διὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ ἀρχαίου κόσμου—τὸ Πρωῖ καὶ τὸ Βραδύ, συμβολιζόμενα δι' ἀρότρου μὲ πολλὴν δύναμιν, εἶνε τὰ ἀξία ἰδιαίτερας ὄπως προσοχῆς.

ΔΙΚ.

Ψ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ Ψ

Ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐτέθη ἐν Ἀμερικῇ εἰς ἐφαρμογὴν τὸ νέον δασμολόγιον, διὰ τοῦ ὁποίου ἐπιτρέπεται ἡ ἐλευθέρᾳ εἰσαγωγῇ καλλιτεχνικῶν ἔργων, φιλοτεχνηθέντων πρὸ εἴκοσι καὶ πλέον ἐτῶν, πλημμύρα γλυπτικῶν καὶ ζωγραφικῶν ἔργων τῆς Εὐρώπης ἤρχισε νὰ κατακλύζη τὰς Ἡν. Πολιτείας. Τοιοῦτος πλοῦτος καλλιτεχνικῶν ἔργων οὐδέποτε ἄλλοτε παρατηρήθη εἰς τὴν Ἀμερικῇ. Οἱ Ἀμερικανοὶ ἀγοράζουν εἰς τὸ ἐξωτερικὸν καλλιτεχνικὰ ἔργα, ἀξίας ἑκατομμυρίων δολλαρίων. Εἰς ἑκατομμυριοῦχος ἐκ Φιλαδελφείας ἐκόμισε πρὸ τινος εἰκόνας ἀξίας 200,000 δολλαρίων πρὸς διακόσμησιν τοῦ μεγάρου του.

*

Ἡ Ἱατρικὴ Ἐταιρία Ἀθηνῶν προεκήρυξε τὸν διὰ τὸ ἔτος 1910 Συμβολιδεῖον ἱατρικὸν ἀγῶνα, οὗτινος ἡ ἐκλογή τοῦ θέματος ἀφίεται εἰς τὴν ἐλευθέρᾳ ἐπιστημονικῇ ἐργασίᾳ τῶν διαγωνιζομένων. Τοῦ ἀγῶνος δύναται νὰ συμμετάσχη πᾶς Ἑλληὺν ἱατρός, αἱ δὲ πραγματεῖαι, οὐχὶ βραχυτέροιαι τῶν δύο τυπογραφικῶν φύλλων, δεόν νὰ ἀποσταλῶν εἰς τὸν Γενικὸν Γραμματέα τῆς Ἱατρικῆς Ἐταιρίας Ἀθηνῶν, τὸ βραδύτερον μέχρι τῆς 1ης Ἰουνίου 1910.

Τῷ νικητῇ τοῦ ἀγῶνος ἀπονεμηθήσεται στέφανος ἐκ δάφνης καὶ χιλιόδραχμον γέρας.

*

Εἰς τὴν Νίκαιαν προσεχῶς θὰ ἀνιδρωθῇ μνημεῖον εἰς τὴν βασίλισσαν Βικτωρίαν. Ἡ προτίμησις της ἦσαν αἱ ἀκαί, ὅπου κατὰ τὸν χειμῶνα εὗρισκε ἀνακούφισιν ἐκ τῶν μεριμνῶν, ἀπερχομένη εἰς Κάννας, Μεντόν κλπ. Κατόπιν διαγωνισμοῦ ὁ Μ. Maubert—ὁ γλύπτης τοῦ ἐν Νικαίᾳ ἀγάλματος τοῦ Γαμβέτια—ἐβραβεύθη. Τὸ πρόπλασμα του παριστάνει τὴν βασίλισσαν καθημέρην ἐν ἀφελείᾳ στάσει, κρατοῦσαν ἐπὶ τῶν γονάτων δέσμη ἀνθέων, γυναικες δὲ συμβολίζουσαι τὰς τέσσαρας πόλεις τῆν Νίκαιαν, τὴν Γκράς, τὰς Κάννας καὶ τὸ Μεντόν προσφέρουσι ἄνθη.

*

Ἰδρῦθη ἐν Ἀθήναις «Σύλλογος τῶν φίλων τῆς Ἱστορίας» πρὸς ἀρωγὴν ιστοριοδιφικῶν ἐργασιῶν διαφόρων λογίων. Αἱ ἀνακοινώσεις, πληροφορικὴ κλπ. θὰ δημοσιεύωνται εἰς τεύχη. Ἐξελέγη ἐπταμελὲς συμβούλιον ἐκ τῶν κ. κ. Α. Καμπούρογλου προεδρεύοντος, Μ. Εὐαγγελίδου, Κουρτίδου, Παπαμιχαλοπούλου, Ράδου, Ξενοπούλου καὶ Ι. Ζερβοῦ.

*

Ἡ Φαλλιέρ ἐγκαινιάζων τὸ Salon.

Τὸ ἐφετεινὸν Salon τῶν Παρισίων, ὅπερ ἤρριξε πρὸ τινος, ἔχει ὡς πάντοτε ἀφθονίαν ἔργων. Ἡ εἰκὼν ἦν δημοσιεύομεν, παριστᾷ τὸν Πρόεδρον τῆς Γαλλ. Δημοκρατίας κ. Φαλλιέρ, καθ' ἣν ὄραν ἐξέροχεται μετὰ τὰ ἐγκαινία τοῦ τμήματος τῆς Societé Nationale des Beaux Arts, ἔχον δεξιᾷ μὲν τὸν ἐπιφανῆ ζωγράφον Lhermitte, ἀριστερᾷ δὲ τὸν μέγαν γλύπτην Albert Besnard.

*

Προσεχῶς θὰ γίνων ἐν Ρώμῃ τὰ ἀποκαλυπτήρια τοῦ τεραστίου ἀνδριάντος τοῦ Βίκτωρος Ἐμμανουήλ, περὶ οὗ ἐγράψαμεν ἐν προηγουμένῳ φύλλῳ. Εἰς τὰ ἀποκαλυπτήρια θὰ παραστῇ καὶ ὁ αὐτοκράτωρ Γουλιέλμος.

*

Ἡ ποιητῆς κ. Ἀρ. Προβελγίους ὅστις τὸν χειμῶνα ἐφέτος διήλθε μονάζων εἰς τὴν παρὰ τὴν Σίφρον ἑται-

λιν του ἔγραψε, νέον ἔμμετρον δράμα, τὴν «*Ἰφιγένειαν ἐν Ταύροις*», ἐμπνευσμένον ἀπὸ τὸν ἀρχαῖον μῦθον.

★

Ὁ Καραπάνειος ἀγὼν τοῦ Φιλολογικοῦ συλλόγου Κωνσταντινουπόλεως, πρὸς σύνταξιν ὁδηγοῦ τῆς πρώτης παιδείσεως μὲ ἐπαθλὸν 2,150 δραχ. παρετάθη ἐπὶ ἐν ἔτος. Τὰ χειρόγραφα ἀποστέλλονται μέχρι τῆς 31 Μαρτίου 1911.

★

Εἰς τὸ Γαλλικὸν Μελόδραμα ἀνεβιβάσθη «*ἡ Κόρη τοῦ Ἥλιου*», τοῦ ὁποῖου ἡ μὲν ποιήσις ἔχει γραφῆ παρὰ τοῦ Μανουκίου Μάγκρο, ἡ δὲ μουσικὴ παρὰ τοῦ συνθέτου Ἀνδρῆ Γκαυιάρ.

Τὸ μελόδραμα τοῦτο δὲν ἀνήκει εἰς τὸν τύπον τῶν γνωστῶν μελοδραμάτων. Εἶνε μᾶλλον ἐμμελὴς τραγωδία μὲ χορικά, τὰ ὁποῖα οἱ ἠθοποιοὶ χορεύουσιν ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Εἶνε δὲ κατὰ τὴν θεατρικὴν αὐτοῦ μορφήν ὁμοιον πρὸς τὰ παιθμένα εἰς τὸ ὑπαίθριον ἀμφιθέατρον τῆς Μπεζιέρ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος δράματα «*Δεκάνευρα καὶ Παρύσατις*», «*Προμηθεὺς*» κλπ.

Οἱ συνθέσαντες τὸ δραματικὸν τοῦτο ἔργον ἄγονται ὑπὸ τῆς ἰδέας ὅτι πρέπει νὰ προσλάβῃ συνθετοτέραν μορφήν, νὰ σύγκειται ἐξ ἴσου ἐκ μουσικῆς, ποιήσεως καὶ ὀρχήστρας. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ «*Κόρη τοῦ Ἥλιου*» εἶνε προωρισμένη νὰ διδάσκηται εἰς τὸ ὑπαίθριον καὶ εἰς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου. Πᾶσαι αἱ τεχνικαὶ λεπτομέρειαι τῆς συνθέσεώς τῆς ἔχουσι παρασκευασθῆ πρὸς τοῦτο.

★

Ἐπὲρ σκοποῦ ἐξόχως εὐεργετικοῦ, τοῦ νοσοκομείου τῶν φθισιῶντων, τοῦ ὁποῖου προΐσταται ἡ ἀκούρατος κ. Σοφία Σχλήμαν ἐδόθη καλλιτεχνικὴ ἔσπερις ἐν τῷ Δημοτικῷ θεάτρῳ, τῆς ὁποίας το εἰς ἡτο κωμωδία — ὁ «*Κύριος Ἐπιθεωρητῆς*» — γραφεῖσσι ὑπὸ ἐπτὰ συγγραφέων, τῶν κ. κ. Ἀννίνου, Πώπ, Σπαρδωνῆ, Λάσκαρη, Δημητρακοπούλου, Μωραϊτίνῃ καὶ Τσοκοπούλου. Τὰ «*Ἠνωμένα παγοποιεῖα*» ἐφιλοτιμήθησαν νὰ διαπράξουν τὰς ἀνοητοτέρας σκηνὰς καὶ τὸ κατώρθωσαν. Ἐὰν ἐγράφετο ἀπὸ ἓνα συγγραφεῖα βεβαίως θὰ ἦτο καλλιτέρα. Ἀλλὰ τὸ Ἐπιτάμορφον τέρας ἦρε τὰς ἀμαρτίας ἐπτὰ συγγραφέων καὶ ἐπειδὴ ἡ εὐθύνη ἐνὸς ἐκάστου ἦτο δυοδιάκριτος ἢ μᾶλλον ἀδιάκριτος, περιελήφθη ὅ,τι κατέβηκε εἰς τὸν καθένα. Ἐν τούτοις τὸ ἐπταμηρῖτικον αὐτὸ κατεκελεύσασμα διηγδιόμενον ἀπὸ πασίγνωστα τραγουδάκια, τὰ ὁποῖα, ἄνευ κόπου βέβαια, συνέλεξεν ὁ κ. Σακελλαριάδης, εἶχε δύο φωτεινὰ ἀντίδοτα. Τὸ πρῶτον εἶνε ὅτι αἱ εἰσπράξεις ὑπερέβησαν τὰς 11,000 — ἐπίζηλος ἐπιτυχία, ἱκανὴ νὰ μᾶς κάμῃ νὰ λησμονήσωμεν τὴν συγγραρικὴν ἀποτυχίαν. Τὸ δεύτερον, ὅτι ἔδειξε τὴν ὑποκριτικὴν ἱκανότητα, τὴν ὅλως ἀπροσδόκητον, τῶν κυριῶν Σοφίας Μάτσα, Ζέγγελη καὶ Ναδίρας Σχλήμαν, τῶν δ-νίδων Χρ. Κορομηλᾶ καὶ Τζίφου καὶ τῶν κ. κ. Σ. Κωνσταντινίδου, Λαμαλᾶ καὶ Καλλιγᾶ.

Ἄδειται ὅτι ὁ «*Κύριος Ἐπιθεωρητῆς*» θὰ ἐμφανισθῆ καὶ κατὰ τὴν θερινὴν περιόδον. Ἄς μὴ λησμονῆ ἡ ἑπταπύρα ὅτι σκοπὸς ὑπὲρ τῆς «*Σωτηρίας*» δὲν θὰ ὑφίσταται τότε καὶ καλὸν εἶνε νὰ φροντίσουν περὶ τῆς σωτηρίας τοῦ ταλάντου των . . .

★

Ὁ ποιητῆς κ. Α. Νέγρ, ὅστις ἀπὸ τινος περιηγεῖται τὴν Κρήτην, ἐπεράτωσε νέον δραματικὸν ἔργον, ὅπερ προσοίξει διὰ τὴν προσεχῆ θερινὴν περίοδον, τὸν «*Κουρσάρον*» συμβολικὸν ἔμμετρον δράμα μετὰ προλόγου. Εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Κουρσάρου συμβολίζεται ὁ Χάρος, κατὰ τὴν λαϊκὴν ἀντίληψιν.

★

Ἡ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας κατὰ τὴν ἐν Κερκύρα

διαμονὴν τῆς ἠγόρασε ἑδατογραφίας, Κερκυραϊκῶν ἀπόψεων, τῶν κ. κ. Γαλλινᾶ, Σκαρβέλη καὶ Πιέρρη.

★

Ὁ δεκαπενταετῆς κλειδοκνυβαλιστῆς Λέων Εὐστρατίου ἀφίκετο ἐξ Εὐρώπης, δίδει δὲ προσεχῶς εἰς τὸ

Λέων Εὐστρατίου

Β. Θεάτρον καλλιτεχνικὴν ἔσπεριδα. Ὅσοι τὸν ἤκουσαν ἐν φιλικαῖς ἀναστροφῆς κατεπλήγησαν διὰ τὴν τεχνην του, τὴν ἀκούβειαν καὶ ἰδίως τὸν χρωματισμόν. Θὰ παῖξῃ εἰς τὴν συναυλίαν του τὰς Συμφωνικὰς μελέτας τοῦ Σούμαν, τὴν 12 σύγγραφικὴν ραφωδίαν τοῦ Λίστ, καὶ συνθέσεις Σοπέν, Σαίν-Σαίνς καὶ Μισκόβοβη.

★

Δύο διημαρτορίας πρὸς τὴν Ἑλλ. Καλλ. Ἐταιρείαν ἀπευθυνομένης ὑπέγραψαν οἱ πλείστοι τῶν ἐν Ἀθήραις καλλιτεχνῶν. Διὰ τῆς μᾶς ζητοῦν ὅπως ἀντικατασταθῶσι τὰ μέλη τοῦ Συμβουλίου διὰ μόνον τῶν ἐξ ἐπαγγέλματος καλλιτεχνῶν καὶ διὰ τῆς ἄλλης διημαρτύρουται διὰ τὴν αὐθαίρετον ὑπὸ τοῦ προέδρου τῆς Ἐταιρείας ἐκλογὴν ἐπιτροπῆς διὰ τὴν ἐν Ρώμῃ καλλιτεχνικὴν ἐκθεσιν, ἣτις ἀπρητίσθη ἐκ τῶν κ. κ. Ἰακωβίδου, Μαθιοπούλου καὶ Ζάχου, καὶ διότι εἰς τὴν ἐπιτροπὴν ταύτην οὐδεὶς συμπεριελήφθη γλύπτης.

★

Ὁ ἐν Πάτραις ζωγράφος κ. Ε. Θωμόπουλος ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἐκεῖ τελεσθησομένων «*Ἐλευθεριῶν*» θὰ διοργανώσῃ ἔκθεσιν ἐκ 50 ἔργων του.

★

Ἐκλείσεν ἡ ἐν Καῖφρ ἔκθεσις. Ἡ ἀγορὰ ἔργων ὑπῆρξε πολὺ περιορισμένη, ἀξίας 30 λιρῶν ἐν ὅλῳ μόνον! Εἰς τοῦτο συνετέλεσε τὸ ἐμπόριον τῶν εἰκόνων ὅπερ διεξάγει ἐβραιογάλλος τις ὅστις κατὰ ἑκατοντάδας ἐκόμισεν ἐκεῖ ψευδῆ ἔργα, πωλῶν αὐτὰ διὰ πλειστηριασμοῦ. Ἐπώλησε ἐν Καῖφρ εἰς ὀλίγον διάστημα ἔργα ἀξίας 40,000 φρ. Εἶνε εἰκόνας αἱ ὁποῖα κατασκευάζονται εἰς βιομηχανικὰ κατστήματα τῆς Βιέννης, τῶν Παρισίων καὶ τῆς Ἰταλίας, οὐδεμίαν καλλιτεχνικὴν ἀξίαν ἔχοντα. Παλαιοὶ μόνον παρὰ καὶ πλοῦσια χρώματα, ὀνόματα δὲ ἀπλῶς ὁμοιάζοντα μὲ γνωστὰ ὀνόματα καλῶν ζωγράφων. Πολλοὶ ὁμογενεῖς ἠπατήθησαν. Ἀτυχῶς ὁ

δρούσας τὸ Hotel des Ventes, ἐν ᾧ διοργανοῦται ἡ καπηλεία αὐτῆς τῆς τέχνης, εἶνε Ἑλλην.

Ἐξ τινὰ ἀθροῦσαν τοῦ Πολυτεχνείου συνήλθον ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ κ. Γ. Ἰακωβίδου οἱ καλλιτέχνη κ.κ. Ροῦλός, Γερασιώτης, Μπουκασιάμπης, Θ. Θωμόπουλος, Χατζῆς, Βικᾶτος, Ἰωαννίδης, Γεωργαντῆς, Δήμας, Σῶχος, Ζάχος, Γεραλῆς, Ρωμανίδης καὶ ἀπεφάσισαν διὰ πρωτοκόλλου ὑπογραφέντος παρ' 22 νὰ ἰδρῦσῃ «Σύνδεσμον Ἑλλήνων καλλιτεχνῶν» ἐὰν δὲν ἤθελε γίνῃ δεκτὴ ὑπὸ τῆς «Καλλιτεχνικῆς Ἐταιρείας» ἡ αἴτησις των ὅπως οὗτοι διενθύνουσιν ἐφεξῆς τὴν Ἐταιρείαν. Ἐπίσης ἀπεφάσισαν ὅπως ἐν τῷ μέλλοντι ἐκθῆναι ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον εἰς τὰς ἐκθέσεις, ὡς οἱ ἴδιοι οἱ ἀνωτέρω καλλιτέχνη ἐκάστοτε θὰ διοργανώσουν.

Πρώτη ἤρξατο τῶν παραστάσεων τῆς ἢ «Νέα Σκηνή» μὲ θιασάρχας τὴν δεσπ. Κοτοπούλη καὶ τὸν Φύρστ, συνεργαζομένον τῶν Λεπενιώτη, Φιλιππίδου, Ροζάν, Δράκου, Περίδου κλπ. Ἡ δεσποινὴς Κοτοπούλη ἐκόμισεν ἐξ Ἐυρώπης νέας σκηνογραφίας. Πρὸς τοῦτους ἀπέκλεισεν ἐκ τοῦ θεάτρου τῆς τὰς Ἐπιθεωρήσεις. Πρῶτον ἔργον ἐπαίχθη ἢ «Μικρὰ Σοκολατῆρα».

Ὁ κ. Σαγιῶς συνεργάζεται μετὰ τῆς κ. Κυβέλης εἰς τὸ Βοριετὲ καὶ τῶν ἠθοποιῶν Παπαγεωργίου, Παλμύρα, Γαβριηλίδου, Καλογερίδου, Μουστάκα καὶ Μαρίκου. Εἰς τὸ θέατρον τοῦ Συντάγματος θὰ ἔχομεν Βιεννέζικην ὀπερέτταν, πιθανώτατα τὸν θίασον τῆς Τέρου. Εἰς τοῦ Ἀρσιώτου Ἰταλικὴν ὀπερέτταν, εἰς τοῦ Τσόχα Ἑλληνικὴν ὑπὸ τὸν κ. Νίκαν, εἰς τὸ «Ἀθήναιον» δραματικὸν θίασον ὑπὸ τοὺς κ. κ. Διον. Ταβουλάρην καὶ Σταυρόπουλον, εἰς τὸ Φάληρον Βιεννέζικην ὀπεραν, εἰς τὸ «Ἀθήναιον» θίασον ὑπὸ τὸν κ. Λαμάσκον, εἰς τὸ «Ἀλάμπραν» τὴν κ. Στεφάνου. Ὁ Παντόπουλος ὡς καὶ ὁ Παλαιῶννον θὰ ἐργασθεῖν ἔξω τῶν Ἀθηνῶν ἐφέτος.

Ἡ «Παναθηναϊκή» θὰ παρακολουθήσῃ τὴν θερινὴν θεατρικὴν κίνησιν, δι' ἀναλύσεως κυρίως τῶν πρωτοτύπων ἔργων.

Εἰς τὴν Τεργεστήν, ὅπου ἢ Ἰταλικὴ μουσικὴ μεσουρανεῖ, ἐπαίχθη ἐπιτυχῶς τὸ «Καθηραμένον Δακτυλίδιον» τοῦ Βικεντίου Μορέλλου. Τὸ θέατρον ἦτο ὑπερπληρὸς. — Πραγμῆθη ὁ γρωςτὸς καὶ ἐν Ἀθήναις Γάλλος ἠθοποιὸς Λεμπαρζὺ ἐκ τῆς Γαλλικῆς κωμωδίας, τῆς ὁποίας ἀπὸ ἐτῶν ἦτο ἐταῖρος.

Ἐπωλήθη ἐσχάτως εἰς δημοπρασίᾳ ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ ἢ καλλιτεχνικὴ συλλογὴ τοῦ ἀποθανόντος Καρόλου Γυόρξ, περιλαμβάνουσα 45 πίνακας, οἵτινες ἐπωλήθησαν ἀντὶ 3,845,000 φράγκων. Οἱ ἀδελφοὶ Λυβὲν, ἔμποροι ζωγραφικῶν πινάκων, ἐπλήρωσαν 645,000 φράγκα τὸν πίνακα τοῦ Τύρνερ, τὸν καλούμενον Πύραυλοι καὶ Φωσφόροι Φωτίδες καὶ 402,500 φράγκα τὸν πίνακα τοῦ Κορό τὸν καλούμενον ὁ Ἀλιεύς. Τὸ τελευταῖον αὐτὸ ποσὸν εἶνε τὸ μέγιστον, εἰς ὃ ἀνήλθε ποτὲ πίναξ τοῦ Κορό. Οἱ ἀδελφοὶ Λυβὲν προτίθενται ν' ἀποστείλωσι πάλιν εἰς Ἀγγλίαν τὸν πίνακα Τύρνερ.

Ἡ «Dortmunder Zeitung» ἀναγγέλλει νέους θριάμβους τῆς ἐν τῇ Ὀπερᾷ τοῦ Δόρτμουνδ ἐν Βετσαλλά ἀπὸ δύο ἐτῶν συμπραττούσης Σαμίας μεσοφώνου δεσποινίδος Ἐλένης Στυλιανίδου.

Ἡ δεσποινὴς Στυλιανίδου, ἥτις, κατὰ τοὺς Γερμανοὺς κριτικῶς, ἀνακηρύσσεται ἢ τελειότερα Κάρομεν, ἢ ὁποία ἐφάρη ποτὲ ἀπὸ σκηνῆς, ἐνεφανίσθη ἐσχάτως εἰς τὴν Κυρίαν Μπεττεροφλάυ ὡς Ἰουλιέττα, ὡς Μινιὸν καὶ τέλος ὡς Ἐλσα εἰς τὸν Λόεγγριν, ἀποσπάσασα ἐνθουσιώδεις ἐπευφημίας τοῦ ἀκροατηρίου.

Ἡ δεσποινὴς Στυλιανίδου ἐλάμβανεν ἀποδοχὰς κατὰ

τὴν λήξαν θεατρικὴν περιόδον ἑξακοσίας δραχμὰς τὸν μῆνα, διὰ τὸν προσεχῆ δὲ χειμῶνα ἔκλεισε συμφωνίαν πρὸς ἑνεακοσίας δραχμὰς.

Πρὸς ἀποθανάτιον τῆς μνήμης τοῦ Μπλεριώ, τοῦ διασχίσαντος τὴν Μάγνην δι' ἀεροπλάνου, ἀνηγγέθη ἐν Λούβρῳ τῆς Ἀγγλίας θανμάσιον μνημεῖον ἐπὶ τοῦ μέρους ἀκριβῶς, ὅπου ὁ Μπλεριώ κατήλθεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς Ἀγγλίας. Τὸ μνημεῖον παριστᾷ ἀεροπλάνον.

Ἀπέθανεν ὁ Ἑμπερ Ἀλεξάντερ ἐπὶ τετραετίαν διατελέσας πρεσβευτῆς τῶν Ἦν. Πολιτειῶν ἐν Ἀθήναις, Ἑλλησιατῆς κρατίτου, διορισθεὶς καθηγητῆς τῆς Ἑλληνικῆς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Βορείου Καρολίνας, τοῦ ὁποίου καὶ Πρύτανης ἐξελέγη. Ὁ θάνατος πολλάκις δημοσιογραφικῶς συνηγόρησεν ὑπὲρ τῶν Ἑλληνικῶν δικαίων.

Μία ὀμὰς κυρίων καλῆς κοινωνικῆς τάξεως ἐνόμισεν ὅτι θὰ κατορθώσῃ νὰ διορθώσῃ τὰ τῆς ἐκπαιδεύσεως, ἰδρύουσα «πρότυπο σχολεῖο, πορῆχοντα χρήσιμες γὰ τὴν ζωὴ γνώσεις». Ὑπὸ τὸ πρόσχημα τοῦτο κρύπτονται οἱ ἐπίβουλοι Μαλλιαροὶ—φιγουράρον μάλιστα τὰ ὀνόματα τοῦ Ἰδα, τοῦ Ραμᾶ, τοῦ Φωτιάδη καὶ τοῦ... ἐφῶρον τῶν ἀρχαιοτέρων κ. Σωτηριάδου καὶ, ὅπερ χεῖριστον, τοῦ κ. νομάρχου Ἀττικῆς, νέου καὶ τότεν ἀνδρὸς τῆς Ἀνορθώσεως. Εὐτυχῶς κατενόηθη τὸ ἀτόπημα καὶ ἡ φαινή ἰδέα θὰ ναυαγήσῃ, ὡς οἰκτρῶς ἐνανάγησαν καὶ αἱ ὑπὲρ τοῦ μαλλιαρισμοῦ ἀπεργασμένα προσπάθειαι τῶν περὶ τὸν «Νουμᾶν» Λουθήρων.

Τὸν ζωηρότερον χαρακτηρισμὸν ἐν παραλληλισμῷ τῶν δύο μεγάλων βορειῶν συγγραφέων Βυρόρσον καὶ Ἴψεν ἔδωσαν ὁ μέγας Δανὸς κριτικὸς Μπρανδὲς ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ θανάτου τοῦ Βυρόρσον :

«Ὁ Ἴψεν εἶνε δικαστῆς αὐστηρὸς, ὅπως οἱ δικασταὶ τοῦ Ἰσραήλ. Ὁ Βυρόρσον εἶνε προφήτης, ὁ κῆρυξ καλλιτέρον τινὸς μέλλοντος. Ὁ Ἴψεν εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς του εἶνε μέγας ἐπαγαστάτης. Ὁ,τι προσβάλλει, τὸ θρυμματίζει μὲ τὴν ἀπότομον, τὴν δηκτικωτάτην ἐπίκρισιν του.

Ὁ Βυρόρσον εἶνε τὸ πνεῦμα τῆς συνδιαλλαγῆς.

Διεξάγει τὸν πόλεμον μὲ γλύκα. Ὑπεράνω τοῦ ἔργου του χύνεται ἠλιος Ἀπριλίου, ἐνῶ τὸ ἔργον τοῦ Ἴψεν μὲ τὴν μελαγχολίαν καὶ τὴν βαθεΐαν του σοβαρότητα κατέκειται ὑπὸ πυκνὴν σκιάν.»

Οἱ Νορβηγοὶ ἀφ' ἑτέρου λέγουν περὶ τῶν δύο μεγάλων συμπατριωτῶν των.

«Ὁ Βυρόρσον εἶνε τόσον κοντὰ μας ὁ Ἴψεν εἶνε μέγας, πολὺ μακροῦ καὶ πολὺ ἐπάνω ἀπὸ ἡμᾶς.»

Ἡ κριτικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Λασσανείου διαγωνισμοῦ ἀπετελέσθη ἐκ τῶν καθηγητῶν κ.κ. Λάμπρου, Πολίτου καὶ Σακελλαροπούλου, εισηγητοῦ. Ὑπεβλήσαν 24 ἔργα. Ἡ κρίσις θὰ ἀγνωσθῇ τὴν πρώτην Κυριακὴν τοῦ Μαΐου.

Ὁ Ροστὰν λιαν προσεχῶς θ' ἀναβιβάσῃ εἰς τὸ θέατρον τῆς Σάρας Βερνὰρ νέον ἔργον του, μονόπρακτον αὐτὴν τὴν φορὰν, «Τὸ Ἰερόν Ἄλσος.» Ὡστε θὰ παίζωνται δύο «Ἰερά ἄλση» ἐφεξῆς. Τὸ θριαμβεῖον ἤδη τῶν Ντὲ Φλὲρς καὶ Καγιαβὲ, καὶ τὸ τοῦ ποιητοῦ τοῦ «Σαρτεκλέρ.» Ἡ ὑπόθεσις εἶνε ἀρετὰ παραξέση. Δύο νεοί χάνονται μὲ τὸ αὐτοκίνητόν των μετὰ εἰς κάποιον δάσος. Ἐγκαταλείπουν τὴν μηχανὴν διὰ νὰ περιπατήσουν κάτω ἀπὸ τὰ φυλλώματα.

Οἱ θεοὶ τοῦ δάσους βλέπουν τὸ αὐτοκίνητον καὶ σαστί-

ζου. «Τί νά εἶνε τοῦτο πάλι;» Τότε ὁ Ἡφαιστος προσπαθεῖ καὶ ἀνακαλύπτει τὸν μηχανισμόν. Ἀνεβάνουν οἱ θεοὶ εἰς τὸ αὐτοκίνητον καὶ τρέχουν χαρούμενοι. Μόνον ὁ Ἀπόλλων ἀρνείται διότι προτιμᾷ, λέγει, τὸ ἄστρο τοῦ Ἡλίου.

Καὶ ἔχει δίκαιον, ἀφοῦ μὲ τὸ ἡλιακὸν ἄστρο σπαρίως συμβαίνον δυστυχήματα.

★

Ἀγαμέμνεται ἀνυπομόνως ἐν Ρώμῃ ἡ παράστασις τοῦ νέου ἔργου τοῦ Σεμ Μπεντέλη «Ἐρωσ τῶν τριῶν βασιλέων», θέματος Μεσαιωνικοῦ.

★

Ἡ ἐπιτροπή, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνέθεσεν ἡ Ἑλλην. Κυβέρνησις τὴν σύνταξιν καὶ ἔκδοσιν τοῦ ἱστορικοῦ Λεξικοῦ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, ὑπέβαλεν ἔκθεσιν τῶν πεπραγμένων της κατὰ τὸ διαρροῦσαν ἔτος.

Ἡ ἐργασία τῆς περισυλλογῆς τοῦ γλωσσικοῦ ὕλικου ἐκατοντῆσθ ὡς ἐξῆς: Συλλογὴ τῶν ἐν χρῆσει λαλουμένων λέξεων καὶ ἀντιπαραβολὴ αὐτῶν πρὸς τὰς μεσαιωνικὰς καὶ ἀρχαίας, πρὸς ἐξακριβώσιν τῆς καταγωγῆς τῶν λέξεων. Διὰ τῆς ἐργασίας ταύτης θέλουσι σωθῆ ἄφ' ἐνόσ πλείστα στοιχεία τῆς «κοινῆς» γλώσσης, ἀφ' ἑτέρου δὲ θέλει φωτισθῆ ἐπιστημονικῶς καὶ ὁ μέσος αἰὼν.

Ἐπὶ τῶν βάσεων τούτων οἱ συνεργάται τοῦ Λεξικοῦ κατήρτισαν ἤδη πλήρη σχεδὸν βιβλιογραφίαν, εἰς τὴν ὁποίαν συμπεριελήφθησαν τὰ κυριώτερα ὑπόχροντα Λεξικά, τὰ γλωσσικὰ περιοδικὰ, τὰ χειρόγραφα καὶ τυπωμένα γλωσσάρια, ἧτοι περὶ τὰς 120 χιλιάδας λέξεων. Ὑπολογίζεται ὅτι αἱ συναχθεῖσμεναι μέχρι τέλους λέξεις θὰ ὑπερβοῦν τὰς 200 χιλ.

Αἱ λέξεις κατεγράφησαν μίᾳ ἐκάστῃ εἰς ἴδιον δελτίον, ἐπιχειρεῖται δὲ ἤδη ἡ ἐξέτασις, ἐρμηνεία καὶ καταγραφή μιᾶς ἐκάστης εἰς τὸ Λεξικόν.

★

Ὁ Γερμανὸς ἀρχαιολόγος κ. Μπρόνκερ, ὁ ἐνεργῶν μετὰ τοῦ Ἑλλήνου ἀρχαιολόγου κ. Γ. Οἰκονόμου τὰς ἐν τῷ Κεραμεικῷ ἀνασκαφάς, ἐδήλωσεν, ὅτι χήρα Γερμανοῦ καθηγητοῦ, προσφέρει ποσὸν πρὸς ἐκτέλεσιν ἀνασθηλωτικῶν ἔργων ἐν τῷ Κεραμεικῷ, ὅπου εἶνε δυνατὸν νὰ ἐκτελεσθοῦν τοιαῦτα.

Ὁ κ. Μπρόνκερ θὰ προβῆ εἰς τὴν ἀνασθηλωσιν τοῦ οἰκογενειακοῦ μνημείου τῶν Ἡρακλεωτῶν, τὸ ὅποιον, σχεδὸν ἐξ ὀλοκλήρου συμπληρούμενον δι' ἀρχαίου ὕλικου, δύναται νὰ ἀποκατασταθῆ εἰς τὴν κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ὄψιν του.

Εἰς τὰ δύο ἄκρα τοῦ περιβόλου θὰ τεθοῦν δύο μεγάλα μαρμάρινοι λουτροφόροι. Ἐκ τῶν δύο λουτροφόρων τούτων τῆς μιᾶς σώζεται κατὰ χώραν τμήμα μετὰ τῆς βάσεως καὶ θὰ χρησιμεύσῃ ὡς ὑπόδειγμα καὶ διὰ τὴν ἄλλην. Ὅταν τελειώσουν ὅλαι αἱ ἐργασίαι αὗται συμπληρουμένου καὶ τοῦ ἐπὶ τῆς προσόψεως ἀρχαίου μαρμαροκοιναμάτου, τὸ μνημεῖον τῶν Ἡρακλεωτῶν θὰ λάβῃ τὴν ὄψιν, ἣν εἶχε κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, παρέχον μοναδικὸν παράδειγμα τάφου τῆς Δ' ἑκατονταετηρίδος.

★

Ὁ Μάξιμος Γκόρκυ εὐρίσκειται ἐν Νεαπόλει, ὅπου ἐπαίχθη εἰς τὸ θέατρον «Πολυθέαμα Τζακόζα» νέον δράμα κοινωνικὸν τοῦ Φράγκο Λιμπέρτι οἱ «Πτωχοὶ ἀνθρώποι.» Τὸ ἔργον ἐγένετο δεκτὸν μετὰ μεγάλου ἐνθουσιασμοῦ.

Τὸ δράμα εἶνε Ρωσικῆς ὑποθέσεως, ὁ δὲ Γκόρκυ ἐπλεξε τὸ ἐγκώμιον τοῦ συγγραφέως, ἀποδώσαντος, ὡς εἶπε, πιστότατα τὴν Ρωσικὴν ψυχὴν.

★

Ἀπέθανε ὁ πολαίμαχος πρωταγωνιστῆς τοῦ Ἑλλήνου θεάτρον Μιχαὴλ Ἀρνωτάκης. Ἀνήλθε τὸ πρῶτον ἐπὶ τῆς σκηνῆς τῷ 1866 εἰς τὴν Μερσὶν, παιζας τὸν ὄλον

τοῦ Αἰλύτου. Ὁ Ἀρνωτάκης, ἄλλοτε συνεργαζόμενος μετὰ τοῦ Σούτσα καὶ τοῦ κ. Ταβουλάρη, ἄλλοτε ἴδιον διευθύνων θίασον, περιήλθε πλείστα μέρη, ἀφίσας τὰς

Μιχαὴλ Ἀρνωτάκης

ἀρίστας τῶν ἐντυπώσεων. Τῷ 1877 διορίσθη καθηγητῆς τῆς σχολῆς τοῦ Ἑθν. δραματικοῦ σολλόγου, ὃν εἶχεν ἰδρύσῃ ὁ μακαρίτης Ἀντωνιάδης.

Ὁ Ἀρνωτάκης διεκρίθη κυρίως ὡς «Ταρτούφος», ὡς Ὀθέλλος καὶ εἰς τὸν «Πολιτικὸν θάνατον» ὡς Κορράδος. Ἐγράψε δύο δράματα, τὰς «Κοινωνικὰς Πληγὰς» καὶ τοὺς «Προνομιοῦχους», ἐδημοσίευσε δὲ μελέτην περὶ Ταρτούφου καὶ Κοκλὲν, περὶ θεάτρον ὑπὸ ἐθνικὴν ἔποψιν κ.λ.π. Τοὺς ὑπέυ τοῦ Ἑλλήν. θεάτρον ἀγῶνας του εὐδοκίμως συνεχίζει ἡ κόρη του κ. Ροζάλια Νίκα.

★

Ἐν συνεδρίῳ τῆς Βυζαντιολογικῆς Ἐταιρείας ὁ ἀντιπλοίαρχος κ. Μ. Γούδας ἀνεκοίνωσε περὶ τῆς ἀκριβοῦς θέσεως τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει λιμένος τοῦ Βουκολέοντος. Δι' εὐστόχου τῶν παλαιῶν πηγῶν συγκρίτως ἀντέκρουσε πολλὰς πεπλανημένας γνώμας καὶ καθώρισε τὴν θέσιν, οἷα ὑπῆρχε κατὰ τοὺς μεσαιωνικοὺς χρόνους.

★

Ὁ ἐν Ρώμῃ πρέσβης τῆς Χιλιανῆς κ. Errazuriz de Urmeneta, διελθὼν ἐξ Ἀθηνῶν, ὁμίλησεν εἰς τὸν «Παρθασόν» περὶ τῆς Ἑλλήν. γλυπτικῆς ἐν τοῖς μουσείοις τοῦ Βατικανοῦ. Ὁ κ. Urmeneta εἶνε συγγραφεὺς μονογραφίας περὶ Ρώμης ὑπὸ καλλιτεχνικὴν καὶ ἀρχαιολογικὴν ἐποχὴν, διτόμου περὶ Φλωρεντίας συγγραμματος, περὶ Βενετίας κλπ.

★

Ἐν τῷ Παρθασῷ ὁ κ. Ἰλπ. Καραβίας ὁμίλησε περὶ ἐπιφανῶν Ἑλλήνων καλλιτεχνῶν ἐν τῇ ξένη καὶ ἰδίᾳ περὶ τοῦ διασήμου ζωγράφου Ἀντωνίου Βασιλάκη (Alliense) τοῦ ἀκμάσαντος κατὰ τὸν ΙΣΤ' αἰῶνα ἐν Βενετίᾳ. Ἡ ἐνδιαφέρουσα αὕτη διάλεξις συνωδεύετο καὶ διὰ προβολῆς φωτεινῶν εἰκότων τῶν ὠραιότερων ἔργων αὐτοῦ, ἅτινα κοσμοῦσι τὸ Λογικὸν Παλάτιον, τὰ Μουσεία καὶ τοὺς ναοὺς τῆς Βενετίας.

★

Ὁ κ. Γουλ. Νάιτ ὁμίλησεν εἰς τὴν Ἀγγλικὴν σχολὴν περὶ Ρώσκιν. Ἐν Ἑλλάδι γνωρίζομεν κυρίως τὸν Ρώσκιν ὡς συγγραφεὰ τοῦ τετρατόμου ἔργου περὶ Νεωτέρων Ζωγράφων, τῶν Φλωρεντινῶν Προϊῶν, τῶν Αἰθῶν τῆς

Βενετίας κτλ. κτλ. Ἀλλὰ παρὰ τὸν θανμάσιον κριτικὸν τοῦ ταμόντα τὰς ὁδοὺς εἰς τὴν τέχνην, τὴν μεταβαλόντα ἄροδην εἰς περὶ καλαισοθησίας ἰδέας τῶν συμπαιρωτῶν του, ὑπάρχει καὶ ὁ Ρώσικιν ὁ ἠθικολόγος καὶ οἰκονομολόγος, ὅστις εἶνε παρ' ἡμῶν σχεδὸν ἄγνωστος, καὶ περὶ οὗ κυρίως ὁ κ. Νάϊτ ὠμίλησε.

★

Τῇ 23 (ν.) Ἀπριλίου ἤνοιξεν ἡ Διεθνὴς ἐν Βρυξέλλαις ἔκθεσις. Τὸ καλλιτεχνικὸν τμήμα εἶνε πλουσιώτατον.

★

Ἐδόθη ἡ τελευταία ὑπὸ τῆς ὀρχήστρας τοῦ Ὁδείου συναυλία, καθ' ἣν ὑπερῶς ἐξετελέσθη ἡ γοητευτικὴ εἰς οὐ μεῖζον (No 14) συμφωνία τοῦ ἐν Ὁδεῖῳ τῆς Ρώμης ἀρχαίου καθηγητοῦ κ. Sgambatti, μαθητοῦ τοῦ Λίστ. Οἱ μελωδικοὶ καὶ ποιητικοὶ τόνοι, οἱ τῶσον εὐπρόσδεκτοι εἰς τὴν Ἑλλην. ψυχὴν, ἀπεδόθησαν μετὰ μεγάλης λεπτότητος.

★

Ἀπεβίωσεν ὁ Γάλλος Ἀκαδημαϊκὸς Ἐρριόκος Μπαρμόν, ὅστις πρὸ τριῶν ἐτῶν εἶχεν ἐκλεγῆ γραμματεὺς τῆς Ἀκαδημίας εἰς τὴν κερωθεῖσαν θέσιν τοῦ Βενετιέο. Ὁ Μπαριὼν ἦτο εἰς τῶν διασημοτέρων δικηγῶρων τῆς Γαλλίας. Παρέστη ὡς δικηγόρος τῆς Σάρας Βεονάο κατὰ τῆς Γαλλικῆς Κωμῆδίας ὡς καὶ κατὰ τὴν δίκην τῶν Παναμαϊκῶν. Οἱ εὐχλωτοὶ αὐτοῦ λόγοι δημοσιεύθητες εἰς τόμον τοῦ ἔδωσαν τὴν Ἀκαδημαϊκὴν ἔδραν.

★

Νεώτατον κοινωνικὸν δράμα τοῦ νεαροῦ Ἰταλοῦ συγγραφέως Νούλλη, αἱ «Σφήκες», προσέκλεσαν θύελλαν ἀλληλοσυγκρουομένων σχολίων. Μία νεαρὰ γυνὴ ἐρωτοτροπεῖ, χωρὶς νὰ θέλῃ νὰ νυμφευθῆ, διότι ὑποδέχεται τὴν πλουσίαν καὶ δὲν θέλει νὰ φανῆ ψευδομένη. Ἀποκρούει διὰ τοῦτο τὸν ἔρωτα ἐνὸς μαρκησίου, ὅστις διὰ νὰ τὴν ἐκδικηθῆ κατορθώνει νὰ τὴν κάμῃ νὰ ἀγαπήσῃ ἕνα ἔκφυλον νέον. Ἡ Σφήξ πίπτει θύμα εἰς τὴν πλεκτάνην. Ἀγαπᾷ τὸν νέον ἐκεῖνον ὅστις, ἐξαναγκασμένος ὑπὸ τοῦ μαρκησίου εἰς ὃν εἶχε ὑποχρεώσεις, ἀποκαλύπτει εἰς τὴν Σφήκα τὸ παρελθὸν του διὰ νὰ τὴν ἐξευτελίσῃ. Ἄλλ' ἐκεῖνη τὸν συγχωρεῖ, διότι τὸν ἀγαπᾷ παραφόρος. Ὁ μαρκησίου ἀποτιχῶν τὸν σχεδὸν του ἀποκτονεῖ ἐνώπιον τῆς Σφήκας, ὁ δὲ νέος φοβούμενος μὴ συλληφθῆ, δραπέτευει. Ἡ Σφήξ τότε καταλαμβάνεται ἀπὸ ἀτελεύτητον γέλωτα ἔχει παραφροσίνην.

— Ἐν Βρυξέλλαις παρεστάθη ἐπιτυχῶς ἡ «Ἡμέρα τῶν νεκρῶν», ἀσθηματικὸν καὶ φιλοσοφικὸν δράμα τοῦ Εὔεομανς, ἐκ τῶν μεγαλειτέρων δραματολογῶν τῆς Ὁλλανδίας.

— Ἡ νέα κωμικὴ ὄπερα τοῦ Ριχάρδου Στράους ὠνομάσθη ὁ «Ἰσπότης τῶν ῥόδων». Θὰ συγκρατῆται ἀπὸ μελωδικὰς φράσεις καὶ βαλλίσματα. Ὁ Στράους ἐληγώθη ἀπὸ τὸν ἐκδόστην προκαταβολικῶς 250,000 μάρκα.

— Ὁ Τζιοκόντο Φίνο ἔγραψε τρία νέα ἔργα: τὴν «Δεβόραν», τὸν «Προμηθεά» καὶ τὴν «Mater Dolorosa».

— Θριαμβεῖται ἐν Ἰταλίᾳ τὸ νέον μελόδραμα τοῦ Μοντεβέρδην «Ὁρφεύς». Ὁ συνθέτης δὲ ἐξέφυγε τῶν ὀρίων τοῦ ἀρχαίου μύθου, εἶνε ὅμως τὸ μελόδραμα διεξοδικόν.

— Εἰς τὸ θέατρον «Ἀντιόνη» τῶν Παρισίων ἀνεβίβασθη νέον ἔργον νεαροῦ συγγραφέως Φλέγγ ὀνόματι, τὸ «Κτήνος». Τὸ ἔργον προκαλεῖ πλεῖστα σχόλια ὁ συγγραφεὺς ἐκρίθη τολμηρότατος.

— Εἰς τὸ Ρήγιον ἐδόθη μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας μονόπρακτον δράμα εἰς δύο μέρη διηρημένον, τοῦ Καμπανίου, ἡ «Πατρίς» μεῖ μουσικὴν τοῦ Μπατιόλι. Ἀναφέρεται εἰς ἱστορικὸν ἐπεισόδιον τῆς ἐκστρατείας τῶν Χιλίων.

— Τὸ θέατρον «Ἀργεντινὴ» τῆς Ρώμης, ὅπερ μέχρι τοῦδε ἀνεβίβασε ἔργα τῆς Ἰταλικῆς σχολῆς, ἐνεκολλώθη τὴν σχολὴν τῶν ἱστορικῶν δραμάτων. Πρῶ-

τον παρεστάθη ὁ «Ἀνδρέας δὲλ Σάρο» τοῦ ποιητοῦ Σολδάν. Τὸ δράμα τοῦτο δὲν ἔχει ψυχολογικὴν δρασίαν, ἀλλ' εἶνε μᾶλλον ἱστορικὴ παράστασις τῆς παλαιᾶς ἐκείνης Ἰταλικῆς ἐποχῆς. Τὸ κοινὸν τὸ ἐδέχθη ἐνθουσιωδῶς.

— Ὁ Τουμάτι συγγραφεὺς πατριωτικῆν τετραλογία «Νέα Ἰταλία». Ἡρώς ὁ Ἰωσήφ Μαρτινὴ, ὁ ἀπόστολος τῆς Ἰταλικῆς ἐνότητος.

— Εἰς τὸ θέατρον «Ὀλύμπια» ἐπαίχθη δράμα δίπρακτον «ὁ Ὑμέναιος». Ὁ συγγραφεὺς εἶνε νεώτατος, πρῶτην φορὰν ἐμφανιζόμενος. Ἡ κριτικὴ ἐφάνη λίαν αὐστηρά, ἀλλὰ τὸ ἔργον ἐχειροκροτήθη.

— Εἰς τὸ μικρὸν ἀλλὰ ἀριστοκρατικώτατον θέατρον τοῦ Μεταστασίον ἐν Ρώμῃ ἐπαίχθη μία χαριτωμένη κωμῶδια «Ἡ πεπλοφόρος κυρία» ὀφειλομένη εἰς τὴν γραφίδα ποιητικῆς Ρούσο ντι-Καλάβρια Ἀγραμπόλδι. Ἡ κωμῶδια αὕτη εἶνε μονόπρακτος καὶ πολὺ πνευματώδης. Πρόκειται περὶ δύο νεονύμφων, οἱ ὅποιοι καταδιώκονται ἀπὸ παραδόξως ἰδιοτρόπους καὶ ἀλληλομαχομύνας πενθεράς. Ἐνεκα τοῦτου οἱ δύο σύζυγοι ἀναγκάζονται νὰ διδώσι συνετεύξεις μουσικὰς ἔξω τῆς ὀκίας των. Πλήθος ἀστειοτάτων σκηνῶν ἐπακολουθεῖ καὶ ἡ λύσις ἐπέρχεται συμφιλιομένων τῶν δύο πενθερῶν.

— Ἐδόθη ἐν Τουρίνῳ νέον ἔργον τοῦ γνωστοτάτου Ἰταλοῦ δραματικοῦ συγγραφέως Ἐρμέτε Ζακκόνι ἡ «Ἐλευθίς τῶν Κρίνων». Εἶνε ἐλαφρὸν οἰκονομικὸν δράμα, τριπράκτων, ἐγράφη δὲ τῇ συνεργασίᾳ τοῦ νεαροῦ συγγραφέως Γεραρδίνι. Ὁ Ζακκόνι παρουσιάζεται ὑπὸ νέαν ἐπιτελῶς μορφῆν. Δὲν εἶνε πλέον ὁ ποιητὴς τῶν «Φαντασματῶν» καὶ αἱ σκηναὶ τοῦ νέου του ἔργου δὲν ἐξελλίσσονται ἐντὸς φρενοκομείων ἢ νοσοκομείων. Τὸ ἔργον ἀποβλέπει εἰς γενικὰ ἀνθρώπινα θέματα. Πρόκειται περὶ οἰκογενεῖας ἧτις χάρις εἰς πατροπαράδοτους παραδόσεις παρέμεινεν ἀγνή καὶ ἀθικτος ὑπὸ τοῦ πείριξ αὐτῆς ἐκφυλισμοῦ.

— Εἰς τὴν Ρώμην ἐπαίχθη νέον ἔργον τοῦ Μουρόλι ὑπὸ τὸν τίτλον «Καίρε, ὦραία Νεάπολις». Τὸ δράμα ὑπερήρесе διὰ τὴν ἀντίθεσιν τοῦ Ἀμερικανικοῦ θειτικοῦ καὶ φρενοπλήκτου χαρακτήρος πρὸς τὸν εὐθυμον καὶ ἀφρόντιδα τοῦ Ναπολιτάνου.

★

Ἀφίκετο ἐκ Μονάχου ἡ διακεκριμένη ζωγράφος δεσποινὴς Σοφία Λασκαρίδου, ἣς τὸ τάλαντον τοσοῦτον ἐξετιμῆθη κατὰ τὰς ἐκθέσεις τοῦ Μονάχου. Ἡ δεσποινὴς Λασκαρίδου διηγωνίσθη ἐσχατως εἰς τὴν Academie des Dames, τυχοῦσα μεταξὺ 120 διαγωνιζομένων τοῦ δευτέρου βραβείου. Μετὰ σύντομον διαμονὴν ἐν Ἀθήναις, ἀναχωρεῖ εἰς Παρισίους, ἐνθα θὰ παραμείνῃ ἐπὶ ἐν ἔτος.

★

Ἡ ἀπὸ ἐπτὰ μηνῶν παραρηδημοῦσα ἐν Ἀθήναις Βιενναῖα δεσποινὴς Ἐλιζα Κόρνιτ, θὰ ἐμφανισθῆ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Θέσπις ἐν τῷ Ἀθηναϊκῷ θεάτρῳ εἰς τὴν «Φαίδρα», ἣν θὰ διεγερνήσῃ μιμογραφικῶς, μεῖ μουσικῆν ὑπόκρουσον. Αἱ ἐνδυμασίαι τῆς ἀντεγράφησαν ἐξ ἀρχαίων ἀγγείων καὶ ἀναγλύφων. Ἡ Θέσπις θὰ ἐμφανισθῆ κατόπιν σοβαρᾶς ἀρχαιολογικῆς μελέτης ὡς μῦστις τῆς Ἑλλην. τραγωδίας. Θὰ χορεύσῃ δὲ συγχρόνως τοῦς Μυκηναϊκοὺς χοροὺς, τὸν χορὸν τῶν κληρῶρων Καρνατίδων καὶ τὸν χορὸν τῶν Μαινάδων.

★

Ἀπέθανεν ἐν Παρισίοις ὁ Ἐδουάρδος Colonne, ὁ ἐξοχώτερος διευθυντὴς ὀρχήστρας. Τῷ 1858 ἐξῆλθεν ἀριστοῦχος τοῦ Ὁδείου τῶν Παρισίων, ἀπὸ δὲ τοῦ 1873 διηύθυνε τὴν ὀρχήστραν Chatelet.

